

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	9
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	11
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	17
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	19

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 1/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie Sąd Odwoławczy związany jest zakazem *reformationis in peius* co do daty nabycia prawa własności?”

III CZP 2/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy – z uwagi na niekonstytucyjność przepisów art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe, jest dopuszczalna skarga o wznowienie postępowania w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł wykonawczy?”

III CZP 3/18

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy z prawomocności materialnej (powagi rzeczy osądzonej) wyroku zasądzającego na rzecz powoda część świadczenia z danego stosunku prawnego korzysta rozstrzygnięcie o zasadzie odpowiedzialności z tego stosunku prawnego pomiędzy tymi samymi stronami przy niezmienionych okolicznościach sprawy?”

III CZP 4/18

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„I. Czy do rozpoznania skargi na orzeczenie referendarza sądowego o odrzuceniu skargi na czynności komornika ma zastosowanie art. 767^{3a} k.p.c., czy też art. 398²² § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.?

II. Przy założeniu, że zastosowanie ma przepis art. 767^{3a} k.p.c., czy w razie stwierdzenia braku podstaw do odrzucenia skargi na czynności komornika, należy zaskarżone orzeczenie zmienić w ten sposób, że je uchylić stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu, czy też Sąd powinien przystąpić do dalszego rozpoznania skargi na czynności komornika?

III. Przy założeniu, że zastosowanie ma przepis art. 398²² § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., czy w razie bezzasadnego odrzucenia przez referendarza skargi na czynności komornika, w związku z utratą mocy przez zaskarżone orzeczenie referendarza, sąd przejmuje do rozpoznania skargę na czynności komornika, jako sąd I instancji?”

III CZP 5/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy roszczenie powiatu – powiatowego urzędu pracy o zwrot pochodzących z Funduszu Pracy środków przyznanych bezrobotnemu na podjęcie działalności gospodarczej ulega przedawnieniu z upływem trzech lat na podstawie art. 76 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia

i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1065) lub na podstawie art. 118 *in fine* k.c. – jak dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej?”

III CZP 6/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest wypowiedzenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego miejsca postojowego (parkingowego), które stanowi część udziału w użytkowaniu wieczystym?”

III CZP 7/18

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„I. Czy do rozpoznania skargi na orzeczenie referendarza sądowego o odrzuceniu skargi na czynności komornika ma zastosowanie art. 767^{3a} k.p.c., czy też art. 398²² § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.?”

II. Przy założeniu, że zastosowanie ma przepis art. 767^{3a} k.p.c., czy w razie stwierdzenia braku podstaw do odrzucenia skargi na czynności komornika, należy zaskarżone orzeczenie zmienić w ten sposób, że je uchylić stosując odpowiednio przepisy o zażaleniu, czy też Sąd powinien przystąpić do dalszego rozpoznania skargi na czynności komornika?

III. Przy założeniu, że zastosowanie ma przepis art. 398²² § k.p.c., w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., czy w razie bezzasadnego odrzucenia przez referendarza skargi na czynności komornika,

w związku z utratą mocy przez zaskarżone orzeczenie referendarza, Sąd przejmuje do rozpoznania skargę na czynności komornika, jako sąd I instancji?”

III CZP 9/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie z udziałem konsumenta jest możliwe badanie przez sąd z urzędu, bez kwestionowania przez stronę pozwaną, skuteczności dokonanej cesji wierzytelności oraz jej istnienia i wysokości, jeżeli wierzytelność ta jest wpisana w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego działającego na podstawie ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 63/17 – z dnia 11 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach:

„Czy przedmiotem ważnej i skutecznej cesji na zabezpieczenie może być ekspektatywa wynikającej z umowy o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego wierzytelności z tytułu rekompensaty określonej w art. 52 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o publicznym transporcie zbiorowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 1867) w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 11 września 2015 roku o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz niektórych innych ustaw?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 90/17 – z dnia 11 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu

Następcze stwierdzenie przez sąd rejestrowy niezgodności z przepisami prawa treści statutu spółdzielni, stanowiącego podstawę jej wcześniejszego zarejestrowania, nie uzasadnia wszczęcia postępowania przymuszającego na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 700 ze zm.).

III CZP 92/17 – z dnia 11 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Podstawę prawną zadośćuczynienia za niesłuszne umieszczenie nieletniego w schronisku dla nieletnich stanowią przepisy Kodeksu cywilnego o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną wydaniem niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia, interpretowane w zgodzie z Konstytucją i Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

III CZP 93/17 – z dnia 11 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu

Postanowienia umowy najmu zawartej na czas oznaczony przyznające wynajmującemu, w razie opóźnienia najemcy z zapłatą czynszu, prawo do odebrania rzeczy wynajętej do czasu uregulowania zaległości z zachowaniem obowiązku najemcy zapłaty pełnego czynszu są sprzeczne z właściwością (naturą) tego stosunku prawnego.

III CZP 94/17 – z dnia 30 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

„Czy za szkody powstałe na osobie w trakcie naprawy (diagnostyki) pojazdu w warsztacie, w czasie jego postoju z wyłączonym silnikiem, a pozostające w bezpośrednim związku przyczynowym z uszkodzeniem pojazdu wynikającym z jego eksploatacji, zakład ubezpieczeń, w którym pojazd ten jest ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z jego ruchem, ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka (art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.), czy też na zasadach ogólnych (art. 415 k.c.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 96/17 – z dnia 30 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej wykreślony z Krajowego Rejestru Sądowego na podstawie art. 35b ust. 9 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 ze zm.) zachowuje zdolność sądową w postępowaniu likwidacyjnym.

III CZP 98/17 – z dnia 30 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach

Koszty egzekucji należne komornikowi sądowemu, ustalone prawomocnym postanowieniem, nie korzystają z pierwszeństwa zaspokojenia przewidzianego w art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. w innym postępowaniu egzekucyjnym.

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 10/17 – z dnia 25 stycznia 2017 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach:

„Czy wobec zmiany treści przepisu art. 209 k.k. wprowadzonej ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017 r., poz. 952) w postępowaniu wykonawczym wyznacznikiem możliwości dalszego prowadzenia postępowania – z uwagi na treść art. 4 § 4 k.k. – powinien być opis czynu w prawomocnym wyroku i zespół znamion tam zawarty, co skutkować może umorzeniem postępowania wykonawczego z uwagi na zatarcie skazania w oparciu o art. 15 § 1 k.k.w. czy też kontrola kompletności znamion w obecnym ujęciu art. 209 k.k. może być przeprowadzana przez ustalenia faktyczne oparte o cały materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 11/16 – z dnia 25 stycznia 2018 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Popelnienie przez sprawcę przestępstwa w okresie próby wyznaczonym postanowieniem o warunkowym zwolnieniu z odbycia reszty kary pozbawienia wolności nie stanowi przewidzianej w art. 85 § 3 k.k. negatywnej przesłanki do orzeczenia kary łącznej obejmującej karę (kary łączne), z odbycia reszty której sprawca został warunkowo zwolniony oraz karę (kary łączne) za przestępstwo popełnione w okresie próby.

I KZP 12/16 – z dnia 25 stycznia 2018 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

Na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wydane w postępowaniu w sprawach o wykroczenia zażalenie nie przysługuje.

I KZP 13/16 – z dnia 25 stycznia 2018 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

SDI 33/17 – wyrok z dnia 27 lipca 2017 r.

Ilekroć ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1870), w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 grudnia 2014 r., reguluje czynności postępowania dyscyplinarnego wykonywane przez „rzecznika”, to należy je odnosić również do „zastępcy rzecznika”. W stanie prawnym wówczas obowiązującym, zastępca rzecznika był uprawniony do samodzielnego złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego radcy prawnego.

V KK 111/17 – wyrok z dnia 23 sierpnia 2017 r.

Nieuczestniczenie oskarżonego pozbawionego wolności w rozprawie odwoławczej, pomimo uprzedniej zgody sądu na to uczestnictwo, nie stanowi uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. nawet wówczas, gdy absencja oskarżonego spowodowana była zaniedbaniem sądu.

SDI 39/17 – postanowienie z dnia 29 sierpnia 2017 r.

1. Art. 33 § 3 k.k. nie znajduje zastosowania do kary pieniężnej orzekanej w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych (*arg. a contrario* z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, Dz. U. z 2017 r., poz. 1870).

2. Art. 4 § 1 k.k. znajduje zastosowanie do zmiany sposobu obliczania granic kary pieniężnej, jaka nastąpiła ustawą z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze oraz

niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2014 r., poz. 1778 (art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy o radcach prawnych w dotychczasowym brzmieniu i art. 65 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2ba tej ustawy w znowelizowanym brzmieniu).

III KK 377/17 – wyrok z dnia 12 września 2017 r.

Zwrócenie akt sądowi odwoławczemu w celu uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku dotyczy jedynie sytuacji, gdy sąd odwoławczy ograniczył zakres podmiotowy lub przedmiotowy uzasadnienia z uwagi na zakres wniosku strony o jego sporządzenie, zaś w postępowaniu kasacyjnym zachodzi konieczność rozpoznania sprawy w zakresie, co do którego nie zostało ono sporządzone.

I KZP 8/17 – postanowienie z dnia 14 września 2017 r.

Użyte w treści art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm., obecnie t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 2032), w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2006 r. Nr 217, poz. 1588 ze zm.), określenie „w terminie płatności podatku” odnosi się do terminu płatności podatku wskazanego w art. 28 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jak też wskazanego w art. 28 ust. 3. Jeżeli zatem podatnik złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 2a tej ustawy, jednak w określonym przez ustawę terminie nie postąpił w sposób deklarowany w oświadczeniu, terminem płatności podatku, zgodnie z art. 47 § 3 Ordynacji podatkowej z dnia

29 sierpnia 1997 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 201 ze zm.) w zw. z art. 28 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jest następnym dniem po upływie dwóch lat od dnia sprzedaży nieruchomości lub praw majątkowych. Do tego dnia podatnik jest zobowiązany obliczyć i zapłacić podatek w wysokości wskazanej w art. 28 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, wraz z odsetkami określonymi w art. 28 ust. 3 tej ustawy oraz – stosownie do art. 28 ust. 4 – złożyć deklarację według ustalonego wzoru.

2. Sporządzenie postanowienia o przedstawieniu zarzutów można uznać za równoznaczne z jego wydaniem wyłącznie wówczas, gdy ogłoszenie tego orzeczenia i przesłuchanie podejrzanego jest niemożliwe z powodu jego ukrywania się lub nieobecności w kraju (art. 313 § 1 *in fine* k.p.k.).

III KK 384/17 – postanowienie z dnia 20 września 2017 r.

Prawomocnym postanowieniem sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k., w rozumieniu art. 519 k.p.k., od którego przysługuje kasacja, jest także postanowienie sądu odwoławczego o utrzymaniu w mocy postanowienia sądu pierwszej instancji o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego wydane w postępowaniu rozpoznawczym.

III KK 73/17 – wyrok z dnia 11 października 2017 r.

Organ orzekający, ustalając znamię „znacznej ilości” środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r., poz. 783 ze zm.), powinien brać pod uwagę nie tylko kryterium ilościowe, ale i jakościowe, a także i to, w jakim celu sprawca środki te lub substancje posiadał.

IV KK 75/17 – wyrok z dnia 19 października 2017 r.

Niezależnie od kierunku zaskarżenia, gdy w apelacji od wyroku łącznego podnosi się naruszenie prawa materialnego lub procesowego (art. 438 pkt 1 lub 2 k.p.k. oraz art. 439 § 1 k.p.k.) albo gdy w tym środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego wskazuje się tylko na rażącą niewspółmierność kary łącznej (art. 438 pkt 4 k.p.k.), sąd odwoławczy może nie uwzględnić wniosku skazanego o sprowadzenie na rozprawę apelacyjną. Natomiast, gdy w apelacji podważane są ustalenia faktyczne związane z wymiarem kary łącznej (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a zwłaszcza, gdy skazany podaje okoliczności wymagające wyjaśnienia na rozprawie z jego udziałem, a także gdy apelacja wniesiona na jego niekorzyść oparta jest na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 4 k.p.k., skazany powinien – co do zasady – zostać sprowadzony na rozprawę apelacyjną (art. 451 k.p.k.).

V KK 278/17 – postanowienie z dnia 24 października 2017 r.

Ocena charakteru wypowiedzi umieszczonej na stronie internetowej, jako wypełniającej znamiona przestępstwa zniewagi lub zniesławienia, może być dokonana wyłącznie w drodze dokładnej analizy treści tej wypowiedzi. Nie tylko dosłowna treść wypowiedzi wpływa na jej ocenę karno-prawną, ale w równym stopniu znaczenie mają okoliczności i miejsce jej sformułowania, jak również wcześniejsze zachowanie pokrzywdzonego tą wypowiedzią oraz treść i sposób wyrażenia przez niego określonych opinii. Nie jest przy tym możliwe ustalenie z góry, jaki konkretnie rodzaj wypowiedzi może zostać zakwalifikowany, jako wypowiedź zniesławiająca lub znieważająca. Oceny takiej musi dokonać każdorazowo sąd orzekający w sprawie – przy uwzględnieniu specyficznych i wyjątkowych okoliczności faktycznych występujących w realiach takiej sprawy. W konsekwencji tak dokonanej oceny, sąd orzekający w sprawie dotyczącej problematyki dopuszczalnych granic krytyki w Internecie musi stwierdzić, czy znamiona przestępstwa zniesławienia lub zniewagi zostały wypełnione – zarówno w sposób formalny, jak i materialny – należycie motywując swoją decyzję, z odwołaniem się do sposobu wykładni ustawowych znamion powyższych przestępstw, z uwzględnieniem elementów społecznej szkodliwości czynu.

IV KK 95/17 – wyrok z dnia 25 października 2017 r.

W postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie, o którym mowa w ustawie z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.

U. z 2017 r., poz. 1987), wszczętym przed dniem 15 kwietnia 2016 r., stosuje się odpowiednio przepisy Rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego, w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437 ze zm.).

V KK 147/17 – postanowienie z dnia 22 listopada 2017 r.

Wynagrodzenie kuratora małoletniego pokrzywdzonego w procesie karnym będącego *sui generis* pełnomocnikiem pokrzywdzonego, który sporządził odpowiedź na kasację, stanowiącą odpowiednik opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji, wyznacza treść § 17 ust. 4 pkt 2 i ust. 7 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).

**PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ
SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

III SZP 1/18

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy organ gminy jest uprawniony do wniesienia odwołania od zarządzenia zastępczego wojewody o zakazie zgromadzenia wydanego w trybie art. 26b ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. poz. 1485 ze zm.), a także czy przysługuje mu status strony w postępowaniu toczącym się na skutek odwołania organizatora zgromadzenia od takiego zarządzenia?

2. Czy po upływie terminu zgromadzenia zbędne staje się rozpoznanie odwołania od zarządzenia zastępczego wojewody o zakazie zgromadzenia wydanego w trybie art. 26b ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. – Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. poz. 1485 ze zm.)?”

III UZP 1/18

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

„Czy utrata ważności zaświadczenia lekarskiego z powodu niestawiennictwa na badanie kontrolne przeprowadzone przez lekarza orzecznika (art. 59 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie

choroby i macierzyństwa tj.: z dnia 22 czerwca 2017 r.), przesądza o braku niezdolności do pracy, czy też możliwe jest dowodzenie w postępowaniu sądowym niezdolności do pracy innymi dowodami?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

III PZP 3/17 – z dnia 9 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

Rozwiązanie stosunku pracy na podstawie powołania, o którym mowa w art. 9 ust. 2 ustawy z 22 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016 r., poz. 50), w wyniku odwołania ze stanowiska po wejściu w życie tej ustawy a przed upływem okresu równoważnego okresowi wypowiedzenia z art. 36 § 1 k.p. i bez uzasadnionej (rzeczywistej) przyczyny nie wyłącza roszczenia pracownika o odszkodowanie.

III SZP 4/17 – z dnia 23 stycznia 2018 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„1. Czy organ gminy jest uprawniony do wniesienia odwołania od zarządzenia zastępczego wojewody o zakazie zgromadzenia wydanego w trybie art. 26b ust. 4 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. – Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. poz. 1485 ze zm.), a także czy przysługuje mu status strony w postępowaniu toczącym się na skutek odwołania organizatora zgromadzenia od takiego zarządzenia?

2. Czy po upływie terminu zgromadzenia zbędne staje się rozpoznanie odwołania od zarządzenia zastępczego wojewody o zakazie zgromadzenia wydanego w trybie art. 26b ust. 4 ustawy

z dnia 24 lipca 2015 r. – Prawo o zgromadzeniach (Dz. U. poz. 1485 ze zm.)?”

postanowiono przekazać przedstawione wyżej zagadnienia prawne powiększonemu składowi Sądu Najwyższego.

III UZP 8/17 – z dnia 31 stycznia 2018 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sadu Najwyższego

Praca w transporcie kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, który ubocznie wykonywał czynności konwojenta, ładowacza lub spedytora w odniesieniu do przewożonych towarów, jest pracą w szczególnych warunkach (art. 32 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm. w związku z poz. 2 Działu VIII wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).